A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hetedik tanács)

2015. július 2.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — Az ALEX közösségi szóvédjegy bejelentése — ALEX nemzeti ábrás és szóvédjegyek — Viszonylagos kizáró ok — A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja — A fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatósága — Indokolási kötelezettség — A 207/2009 rendelet 75. cikke — Az ütköző védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság hiánya — Az összetéveszthetőség hiánya”

A T-657/13. sz. ügyben,

a **BH Stores BV** (székhelye: Curaçao [a Holland Királyság autonóm területe], képviselik: T. Dolde ügyvéd és M. Hawkins solicitor)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: L. Rampini, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

az **Alex Toys LLC** (székhelye: Wilmington, Delaware [Egyesült Államok], képviselik: G. Macías Bonilla, P. López Ronda, G. Marín Raigal és E. Armero ügyvédek),

az OHIM második fellebbezési tanácsának a BH Stores BV és az Alex Toys LLC közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2013. szeptember 16-án hozott határozata (R 1950/2012-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, M. van der Woude (előadó), M. Kancheva, C. Wetter és I. Ulloa Rubio bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. december 11-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. április 2-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. március 21-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a jelen ügynek a Törvényszék kibővített hetedik tanácsa elé utalására,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel az eljáró tanács egyik tagjának akadályoztatására, és a Törvényszék elnökének a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 32. cikkének (3) bekezdése alapján a tanács létszámának kiegészítése érdekében hozott, magát kijelölő határozatára,

a 2015. március 10-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 2007. december 27-én a Panline U.S.A. Inc. (amelynek helyébe a közösségi védjegybejelentés 2013. május 21-i átruházását követően az Alex Toys LLC lépett) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL 2009. L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az ALEX szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 16-i Nizzai Megállapodás szerinti 20., 28. és 15. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 16. osztály: „Gumibélyegzők és bélyegzőpárnák; stencildobozok; vonalzók; kihajtós születésnapi üdvözlőlapok; sorkiemelő filcek; ujjfestéket, poszterfestéket, vízfestékeket, festőecseteket, festőcsészéket és gyermekkötényeket tartalmazó festőkészletek gyermekeknek; táblatörlők; kréta; viasz- és pasztellkréták; ragasztók papíripari vagy háztartási használatra; gyermekollók; színes ceruzák; origamipapír; rajztömbök; színező- és kivágókönyvek; színezőkönyvek; és gyermekfoglalkoztató könyvek”;

– 20. osztály: „Gyermekbútorok”;

– 28. osztály: „Művészeti és kézműves készletek gyermekeknek a következők készítéséhez: ékszerek, gyöngysorok, kártyák, dzsungel diorámák, kulcstartóláncok, ruházati kiegészítők, origami és kirigami, matricák, címkék, flitteres műalkotások, homokból készült műalkotások, állatszobrok, modellek, kollázsok, italok, egyedi illatszerek, fürdőzselék, személyes naplók és szünidei emlékkönyvek, fényképalbumok, selyemminták, divatkellékek (köztük zsinórok, gyöngyök és fluoreszkáló gyöngyök); festésre, rajzolásra, sablonfestésre, színezésre, gyurmázásra, dinoszauruszok készítésére és rajzolására, valamint az ábécé és a számok tanítására szolgáló (mutatókártyákat, mágneses műanyag számokat és betűket használó) művészeti és kézműves készletek gyermekeknek; hobby kézműves készletek papírból; jelmezbáli készletek; karórák és karóraszíjak készítésére szolgáló készletek; művészeti és kézműves készletek részeként árusított gyermekköpenyek; fürdőjátékok gyermekek számára; és gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok”.

4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2008. május 26-i, 21/2008. számában hirdették meg.

5 2008. augusztus 26-án az Arcandor Akt (amelynek helyébe egy későbbi átruházás következtében a felperes, a BH Stores BV lépett) a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegynek a fenti 3. pontban szereplő áruk tekintetében történő lajstromozásával szemben.

6 A felszólalás az alábbi korábbi védjegyeken alapult:

– az 1982. szeptember 2-án bejelentett, 1983. június 3-án lajstromozott, 2002. szeptember 3-án és 2012. október 1-jén megújított, 1049274. számú ALEX német szóvédjegy a 28. osztályba tartozó „sportcikkek” vonatkozásában;

– az 1990. július 5-én bejelentett, 1992. január 15-én lajstromozott és 2010. augusztus 1-jén megújított, DD 648968. számú ALEX német szóvédjegy a 24. osztályba tartozó „törülköző, például kéztörlők, fürdőlepedők, mosdókesztyűk és vendégtörülközők” és a 28. osztályba tartozó „sportcikkek” vonatkozásában;

– az 1999. május 4-én bejelentett, 1999. augusztus 2-án lajstromozott és 2009. június 1-jén megújított, 39925705. számú alábbi német ábrás védjegy a 12. osztályba tartozó „kerékpárok”, a 18. osztályba tartozó „táskák, hátizsákok, utazótáskák és bőröndök”, és a 28. osztályba tartozó „sportcikkek” vonatkozásában:



7 A felszólalás alátámasztására a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) és a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése) foglalt okokra hivatkoztak.

8 2011. június 7-én a felperes benyújtotta a korábbi védjegyeire vonatkozó használat igazolását.

9 2012. május 16-án a beavatkozó korlátozta a 28. osztályba tartozó áruk felsorolását, és az áruk felsorolása után a következő új megjegyzést tette:

– 28. osztály: „[…] fürdőjátékok gyermekek számára; gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok; a fent említett áruk körébe nem tartoznak sportcikkek”.

10 2012. október 3-án a felszólalási osztály teljes egészében elutasította a felszólalást.

11 2012. október 22-én a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján keresetet nyújtott be a felszólalási osztály határozata ellen.

12 A 2013. szeptember 16-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa helyben hagyta a felszólalási osztály határozatát. A fellebbezési tanács ismertette, hogy vizsgálatát a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított felszólalási ok vizsgálatára korlátozza, mivel a felperes érvelését már nem alapítja a rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére. Azt is ismertette, hogy a felperes nem vitatja, hogy a korábbi védjegyeket kizárólag „sportcikkek” vonatkozásában használták, és hogy a felszólalást a 28. osztályba tartozó, „gyermekek számára készült fürdőjátékokra” és „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokra” korlátozza. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az érintett vásárlóközönség a németországi nagyközönség tagjaiból áll. Ismertette, hogy nem vitatott, hogy a korábbi szóvédjegyek tekintetében az ütköző védjegyek azonosak, és a korábbi ábrás védjegy tekintetében pedig hasonlóak. A fellebbezési tanács a 2013. június 4-i i-content kontra OHIM – Decathlon (BETWIN) ítéletre (T-514/11, EBHT [Kivonatok], EU:T:2013:291, 34–39. pont) hivatkozva úgy vélte, hogy a „sportcikkek” és a „gyermekek számára készült fürdőjátékok; és gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” különböző áruknak minősülnek, és ezért nem állhat fenn az összetévesztés veszélye, mivel nem teljesül a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja alkalmazásának elengedhetetlen, az áruk azonosságára, illetve hasonlóságára vonatkozó feltétele.

A felek kérelmei

13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére, ideértve az OHIM felszólalási osztálya és fellebbezési tanácsa előtti eljárás keretében felmerült költségek viselését is.

14 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet teljes egészében;

– a felperest kötelezze az OHIM és a beavatkozó részéről felmerült költségek viselésére, ideértve a beavatkozó részéről az OHIM előtti felszólalási és fellebbezési eljárás keretében felmerült költségek viselését is.

15 A tárgyalás során a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a beavatkozó előadta, hogy elsődlegesen azt kéri, hogy a Törvényszék helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben elfogadhatónak nyilvánította a felperes által a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezést, másodlagosan pedig azt, hogy utasítsa el a keresetet és hagyja helyben a megtámadott határozatot abban az esetben, ha a Törvényszék megerősíti a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatóságát.

A jogkérdésről

A fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatóságáról

16 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatatlan, mivel nem tartották be a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő nyilatkozatnak a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül történő benyújtására vonatkozóan a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt határidőt. Arra hivatkozik, hogy a felszólalási osztály határozatának a felperes részére történő kézbesítésére 2012. október 3-án került sor, a felperes a fellebbezése alapjául szolgáló okokat pedig 2013. február 7-én, azaz a megszabott határidő lejárta után terjesztette elő, a beavatkozó szerint a határidő ugyanis 2013. február 4-én járt le (2013. február 3. ugyanis vasárnapra esett). Szerinte továbbá ezt a szabálytalanságot a megtámadott határozat elhallgatta.

17 Először is meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem hagyta figyelmen kívül a fellebbezés elfogadhatóságának kérdését, mivel a megtámadott határozat 17. pontjában ismertette, hogy a fellebbezés megfelel a 207/2009 rendelet 58., 59. és 60. cikkének és a 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 48. szabálya (1) bekezdésének, és ezért elfogadható.

18 Másodszor, azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az okokat megjelölő nyilatkozat 2013. február 7-i benyújtására a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt határidőn belül került-e sor, a jelen esetben az OHIM elnökének az OHIM-tól kimenő és az OHIM-hoz beérkező elektronikus levelekről szóló, 2011. április 18-i EX-11-3 határozata 7. cikkének (4) bekezdésére kell utalni, amely a felszólalási osztály határozata meghozatalának időpontjában alkalmazandó volt. E rendelkezés a következőket tartalmazza:

„Attól az esettől eltekintve, ha a kézbesítés napja pontosan meghatározható, a kézbesítés napjának az azt követő ötödik naptári napot kell tekinteni, hogy [az OHIM] rendszerei a dokumentumot létrehozták. A létrehozás napja fel van tüntetve a dokumentumon. A dokumentumot az ötnapos határidő letelte előtt, a lehető leghamarabb el kell helyezni a MAILBOX-ban.”

19 A felperes és az OHIM a jelen ügyben azt állítja, hogy az a nap, amelyen [az OHIM] rendszerei létrehozták a felszólalási osztály határozatát, 2012. október 3-ra esett, és ezért a felszólalási osztály határozatának kézbesítésére a vélelem alapján öt nappal később, azaz 2012. október 8-án került sor.

20 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a felszólalási osztály határozata 2012. október 3-án kelt, és így ennél korábban nem kerülhetett sor arra, hogy az EX-11-3 határozat 7. cikkének (4) bekezdése értelmében az OHIM rendszerei a dokumentumot létrehozzák.

21 A 207/2009 rendelet 60. cikkének utolsó mondatával összefüggésben értelmezett 2868/95 rendelet 70. szabályának (1) és (2) bekezdése alapján a jelen ügyben a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő nyilatkozat benyújtására nyitva álló határidő következésképpen legkésőbb 2013. február 8-án lejárt.

22 Ezért a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő, 2013. február 7-én kelt nyilatkozatot az előírt határidőn belül nyújtották be, a fellebbezési tanács pedig jogosan nyilvánította elfogadhatónak a fellebbezést.

23 A fentiekből következően a beavatkozónak a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatatlanságára alapított jogalapját el kell utasítani.

Azon bizonyítékok elfogadhatóságáról, amelyeket első ízben a Törvényszékhez nyújtottak be

24 A beavatkozó úgy ítéli meg, hogy a Törvényszéknek nem kell figyelembe vennie a felperes új bizonyítékait, amennyiben azokat első ízben a jelen eljárásban terjesztette elő, és amennyiben azok tartalma nem változtatna a megtámadott határozatban szereplő indokoláson és megállapításokon.

25 Mivel a keresetlevél 14–18. sz. mellékleteit – amelyek internetes oldalakról készült kivonatokat tartalmaznak – első ízben a Törvényszék előtt mutatták be, és ezek kivonatai magában a keresetlevélben is szerepelnek, ezek nem vehetők figyelembe. A 207/2009 rendelet 65. cikkének értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A fenti dokumentumokat el kell tehát utasítani, anélkül hogy szükséges lenne azok bizonyítóerejének vizsgálata (lásd ebben az értelemben: 2005. november 24-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ítélet, T-346/04, EBHT, EU:T:2005:420, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Jóllehet a keresetlevél 13. és 19. sz. mellékletét első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt nyújtották be, ezek nem kifejezetten bizonyítékok, hanem olyan dokumentumok, amelyek az OHIM döntéshozatali gyakorlatára és az Európai Unió bírói fórumainak ítélkezési gyakorlatára vonatkoznak, amelyekre a feleknek az OHIM előtti eljárást követően is joguk van hivatkozni (lásd ebben az értelemben: ARTHUR ET FELICIE ítélet, fenti 25. pont, EU:T:2005:420, 20. pont, és 2005. december 8-i

Castellblanch kontra OHIM – Champagne Roederer [CRISTAL CASTELLBLANCH] ítélet, T-29/04, EBHT, EU:T:2005:438, 16. pont). Ugyanis sem a feleket, sem magát a Törvényszéket nem akadályozza semmi abban, hogy az uniós jog értelmezése során az uniós, nemzeti vagy nemzetközi ítélkezési gyakorlatból merítsenek. Az uniós, nemzeti, illetve nemzetközi bírósági ítéletek egyes elemeire való hivatkozás lehetőségére nem vonatkozik az az ítélkezési gyakorlat, amely szerint a Törvényszékhez benyújtott kereset a fellebbezési tanácsok által hozott határozatok jogszerűségének az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében történő vizsgálatára irányul, mivel a fellebbezési tanácsnak itt nem azt róják fel, hogy nem vett tekintetbe bizonyos, uniós, nemzeti, illetve nemzetközi bírósági ítéletben szereplő ténybeli elemeket, hanem egyes ítéletekre hivatkoznak egy arra alapított jogalap alátámasztásául, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet egyik rendelkezését (lásd ebben az értelemben: 2006. július 12-i Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM – Johnson's Veterinary Products [VITACOAT] ítélet, T-277/04, EBHT, EU:T:2006:202, 70 és 71. pont).

Az ügy érdeméről

27 Keresetének alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 75. cikkében előírt indokolási kötelezettség megsértésére, a másodikat pedig ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítja.

A 207/2009 rendelet 75. cikkének megsértésére alapított jogalapról

28 Első jogalapjával a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette indokolási kötelezettségét azáltal, hogy ahelyett, hogy megvizsgálta volna a felek által a felszólalási és a fellebbezési eljárásban előadott tényeket és érveket, és ismertette volna a megtámadott határozathoz vezető, döntő tényeket és jogi megfontolásokat, beérte azzal, hogy a szóban forgó áruk különbözőségének megállapítása végett a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletre (EU:T:2013:291) utalt, részben átmásolva annak 36–38. pontját, anélkül hogy megvizsgálta volna azt, hogy az ítélet mögött húzódó tényállás és indokolás is alkalmazható-e a jelen ügyre.

29 A 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata értelmében az OHIM határozatait indokolnia kell. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e kötelezettség tartalma megegyezik az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében foglaltakéval, az említett cikk követelményei szerinti indokolásból pedig világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény gondolatmenetének. Az OHIM határozatainak indokolására vonatkozó kötelezettségnek ugyanis kettős célja van: egyrészt lehetővé tenni az érdekeltek számára, hogy jogaik védelme érdekében megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson a határozat jogszerűsége felett (2004. október 21-i KWS Saat kontra OHIM ítélet, C-447/02 P, EBHT, EU:C:2004:649, 64. és 65. pont; 2013. november 28-i Herbacin cosmetic kontra OHIM – Laboratoire Garnier [HERBA SHINE] ítélet, T-34/12, EU:T:2013:618, 42. pont).

30 Az ítélkezési gyakorlat szerint azt a kérdést, hogy valamely határozat indokolása megfelel-e ezeknek a követelményeknek, nemcsak a határozat szövegére, hanem a kontextusára, valamint az érintett területet szabályozó valamennyi jogszabályra is tekintettel kell értékelni (lásd: 2011. október 26-i Bayerische Asphaltmischwerke kontra OHIM – Koninklijke BAM Groep [bam] ítélet, T-426/09, EU:T:2011:633, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanácsoktól nem lehet megkövetelni, hogy olyan magyarázatot adjanak, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás lehet tehát közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy megismerjék a fellebbezési tanács határozata meghozatalának indokait, és biztosítja, hogy az illetékes bíróság számára rendelkezésre álljanak a felülvizsgálat gyakorlásához elégséges információk (lásd: 2008. július 9-i Reber kontra OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli [Mozart] ítélet, T-304/06, EBHT, EU:T:2008:268, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Elegendő, ha a fellebbezési

tanács ismerteti a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi érveket (lásd: 2010. június 30-i Matratzen Concord kontra OHIM – Barranco Schnitzler [MATRATZEN CONCORD] ítélet, T-351/08, EU:T:2010:263, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 A jelen ügyben a megtámadott határozat 25. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy először is a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) foglalt megállapítást, miszerint a „sportcikkek” és a „játékok, játékszerek és játékcikkek” között nem áll fenn hasonlóság, „kiterjesztőleg” kell alkalmazni az adott ügyben szereplő ütköző árukra, nevezetesen a „sportcikkekre”, a „gyermekek számára készült fürdőjátékokra” és a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokra”.

33 Másodszor, a fellebbezési tanács átvette a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) kifejtett indokokat, mivel a megtámadott határozat 25. pontjában azt állapította meg, hogy azokat relevánsnak tartja a felszólaló által az adott ügyben előadott érvek végleges megcáfolásához.

34 A megtámadott határozat 26. pontjában a fellebbezési tanács emlékeztetett arra, hogy bár a „sportcikkek” és egyes játékok (például a „gyermekek számára készült fürdőjátékok” és a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok”) között hasonlóság fedezhető fel, mivel bizonyos „sportcikkeket” játékként is lehet használni, egyes játékok pedig „sportcikknek” is minősíthetők, ezzel nem cáfolható, hogy a két árukategória lényegében eltérő rendeltetéssel bír: a „sportcikkek” rendeltetése a testi erőkifejtéssel való testedzés, a „gyermekek számára készült fürdőjátékok” rendeltetése a kisgyermekek szórakoztatása, a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” rendeltetése pedig a gyermekek szórakoztatása és tanítása.

35 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 27. pontjában egyébiránt ismertette, hogy bár lehetséges, hogy a „sportcikkeket” játékszer formájában gyermekeknek szánják, vagy hogy játékkiegészítőként való használatra készítik, és így előfordulhat, hogy ugyanazok a vállalkozások gyártják, és ugyanazokon a forgalmazási csatornákon keresztül értékesítik, olyan árukategóriákról van szó, amelyeket általában szakosodott vállalkozások gyártanak és szakosodott üzletek árusítanak, illetve – nagyáruházak esetében – szakosodott részlegeken árulnak, amelyek ugyan hasonló, mégis külön részlegek.

36 A fentiekből az következik, hogy a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat világosan ismerteti a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró döntő tényeket és jogi érveket, és lehetővé teszi egyrészt a felperes számára, hogy jogai védelme érdekében megismerje a megtámadott határozat indokait, másrészt az uniós bíróság számára, hogy felülvizsgálatot gyakorolhasson a határozat jogszerűsége felett.

37 Végezetül főszabály szerint nincsen akadálya annak, hogy a fellebbezési tanács magáévá tegye az uniós bíróság ítéletében foglalt indokolást, ha azt az adott ügyre vonatkozóan alkalmazhatónak találja. Így, bár a fellebbezési tanács valóban nagymértékben átvette a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélet (EU:T:2013:291) 36–38. pontját, mindazonáltal azt is világosan közölte, hogy az ezen ítélet mögött húzódó tényállás és indokolás mely része alkalmazható a jelen ügyre.

38 Harmadszor, a felperes többi érvéből sem lehet arra következtetni, hogy a megtámadott határozat sértené a 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondatát.

39 A felperes először is arra hivatkozik, hogy a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) a Törvényszék a megtámadott határozat indokolását alátámasztó bizonyítékokat hiányolta, ami a jelen ügyben nem áll fenn.

40 Arra kell azonban rámutatni, hogy annak kérdése, hogy a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélet (EU:T:2013:291) alkalmazandó-e a jelen ügyben, a második jogalap vizsgálata, azaz a megtámadott határozat jogszerűségének érdemi vizsgálata körébe, nem pedig a megtámadott határozat indokolásának vizsgálata körébe tartozik.

41 A felperes továbbá lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette arra irányuló kötelezettségét, hogy az OHIM korábbi határozataira hivatkozó felek érveit figyelembe vegye és határozatát ehhez a döntéshozatali gyakorlathoz viszonyítva indokolja. Azt is bírálja, hogy nem vették figyelembe a 2013. szeptember 16-i Knut IP Management kontra OHIM – Zoologischer Garten Berlin [KNUT – DER EISBÄR] ítéletet (T-250/10, a továbbiakban: KNUT-ítélet, EU:T:2013:448).

42 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az OHIM fellebbezési tanácsainak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozatai nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozatok. Ezért az említett határozatok jogszerűségét kizárólag e rendelet alapján lehet megítélni, amint azt az uniós bíróság értelmezte, nem pedig a fellebbezési tanácsok korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (2007. április 26-i Alcon kontra OHIM ítélet, C-412/05. P, EBHT, EU:C:2007:252, 64. és 65. pont, valamint a fenti 25. pontban hivatkozott ARTHUR ET FELICIE ítélet, EU:T:2005:438, 71. pont).

43 A jelen ügyben a fellebbezési tanács – tekintettel a fenti 31 és 42. pontban említett ítélkezési gyakorlatra, és arra, hogy megfelelően ismertette a megtámadott határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi érveket – nem volt köteles az OHIM-nak a felek beadványaiban hivatkozott korábbi döntéseihez, illetve az uniós ítélkezési gyakorlathoz képest külön megindokolni a határozatát.

44 Azonkívül konkrétan a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletre (EU:T:2013:448) vonatkozó érvvel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy – feltételezve, hogy kellő időben tudomást szerezhetett erről az ítéletről – nem várható el a fellebbezési tanácstól, hogy az uniós bíróság minden ítéletéhez megjegyzést fűzzön, különös tekintettel arra, hogy egyértelműen a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélet (EU:T:2013:291) mellett foglalt állást, amely ítélet azonos tárgyra vonatkozik, mint a jelen ügy.

45 Ezért a felperes első jogalapját el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról

46 A felperes szerint a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy az érintett áruk nem hasonlóak, és hogy nem áll fenn összetéveszthetőség.

47 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez. Egyébiránt a 207/2009 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében korábbi védjegy a valamely tagállamban lajstromozott védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja.

48 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet

alkot a megjelölésekről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, az adott ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd: 2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ítélet, T-162/01, EBHT, EU:T:2003:199, 30–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Amennyiben a korábbi védjegy oltalma az Unió egészére kiterjed, az ütköző védjegyeknek a szóban forgó áruk fogyasztói általi észlelését e területen kell figyelembe venni. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a közösségi védjegyként történő lajstromozás megtagadásához elegendő, ha az Unió egy részében fennáll a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti viszonylagos kizáró ok (lásd ebben az értelemben: 2006. december 14-i Mast-Jägermeister kontra OHIM – Licorera Zacapaneca [VENADO kerettel és társai], T-81/03, T-82/03 és T-103/03, EBHT, EU:T:2006:397, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A jelen ügyben a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az érintett vásárlóközönséget a németországi – ez az a tagállam, amelyben a korábbi védjegyek oltalom alatt állnak – nagyközönség tagjai alkotják, és ezt a felek sem vitatták.

51 Ugyanígy az sem vitatott, hogy a korábbi szóvédjegyeket illetően az ütköző védjegyek azonosak, és a korábbi ábrás védjegyet illetően az ütköző védjegyek hasonlóak.

52 A fellebbezési tanács ezen értékelését el kell fogadni.

– Az áruk összehasonlításáról

53 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt. E tényezők magukban foglalják különösen az áruk vagy szolgáltatások természetét, rendeltetését, használatát, valamint egymást helyettesítő vagy kiegészítő voltukat (1998. szeptember 29-i Canon-ítélet, C-39/97, EBHT, EU:C:1998:442, 23. pont). Olyan egyéb tényezőket is figyelembe lehet venni, mint például az érintett áruk forgalmazási csatornái (lásd: 2007. július 11-i El Corte Inglés kontra OHIM – Bolaños Sabri [PiraÑAM diseño original Juan Bolaños] ítélet, T-443/05, EBHT, EU:T:2007:219, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A jelen ügyben a bejelentett védjeggyel jelölt „gyermekek számára készült fürdőjátékokat” és „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokat” kell összehasonlítani a korábbi védjegyekkel jelölt „sportcikkekkel”.

55 Mielőtt rátérnénk az alapeljárásban előadott érvekre, általánosságban meg kell állapítani, hogy a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem határozta meg a „gyermekek számára készült fürdőjátékok” és a „gyermek[oktató és –fejlesztő] foglalkoztató játékok” kategóriájába tartozó árukat. E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a védjegyekkel megjelölt áruk sajátos forgalmazási módjai a védjegyjogosultak szándékától függően időben változhatnak, és ezért a két védjegy közötti összetéveszthetőség jövőre vonatkozó vizsgálata nem függhet a védjegyjogosultak természeténél fogva szubjektív – megvalósult vagy akár megvalósulatlan – kereskedelmi szándékaitól (2007. március 15-i T.I.M.E. ART kontra OHIM ítélet, C-171/06 P, EU:C:2007:171, 59. pont; 2008. szeptember 9-i Honda Motor Europe kontra OHIM – Seat [MAGIC SEAT] ítélet, T-363/06, EBHT, EU:T:2008:319, 63. pont). A fellebbezési tanács tehát nem volt köteles meghatározni a bejelentett védjeggyel érintett konkrét árukat, hiszen azok változhatnak.

56 A felperes elsődlegesen négy érvcsoportot ad elő annak bizonyítására, hogy a szóban forgó áruk hasonlóak: ezek az áruk jellegére, rendeltetésére, forgalmazási és gyártási csatornáira, valamint az OHIM döntéshozatali gyakorlatára vonatkoznak.

57 Először is az áruk jellegével kapcsolatban a felperes arra hivatkozik, hogy a korábbi védjegyekkel érintett „sportcikkek” és a bejelentett védjeggyel érintett „gyermekek számára készült fürdőjátékok” és „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” azonos jellegűek, mivel gyakran ugyanolyan az összetételük (bőr, műanyag, fa vagy fém), megegyezik a használatuk módja, mert erőt kell kifejteni hozzá, és egyformán szilárd halmazállapotúak. A felperes a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletre (EU:T:2013:448) támaszkodva arra is utal, hogy hogy számos „sportcikket” egyszerűsített formában, kis méretben, gyermekeknek szánt foglalkoztató játékként árulnak, és így gyakran nehéz megkülönböztetni a „sportcikkeket” a foglalkoztató játékoktól (lásd ebben az értelemben: KNUT-ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2013:448, 47. pont).

58 Először is a felperesnek a szóban forgó áruk összetételére, valamint az erre vonatkozóan általa az OHIM előtt bemutatott bizonyítékokra irányuló érvét illetően meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a korábbi védjegyekkel jelölt „sportcikkek” és a bejelentett védjeggyel jelölt játékok ugyanazon – végső soron szerfelett különböző – anyagokból készülhetnek, önmagában nem elegendő annak bizonyítására, hogy az áruk hasonlóak, hiszen igen sokfajta áru készülhet bőrből, műanyagból, fából, illetve fémből. Ugyanazt az anyagot vagy tárgyat ugyanis nagyon sokféle, teljesen eltérő áruk gyártására is felhasználhatják.

59 Másodszor, a felperes állításával ellentétben az, hogy a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” egyszerűsített formában és kis méretben készülnek, éppenhogy abban segít, hogy azokat meg lehessen különböztetni a „sportcikkektől”, nem pedig hogy össze lehessen keverni velük. A jelen ügyben a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokat”, ahogy a megnevezésük is jelzi, viszonylag kis gyermekeknek szánják, és azok abban különböznek a „sportcikkektől”, hogy műszakilag kevésbé bonyolultak, eltérő a megjelenésük (kisebb méretűek és súlyúak), megfelelnek a játékok biztonságáról szóló, 2009. június 18-i 2009/48/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 170., 1 o.) szerinti, a gyermekek biztonságára vonatkozó előírásoknak, és általában olcsóbbak is. Egy miniatűr golfkészlet – hogy a felperes által felhozott, a bejelentett védjeggyel jelölt egyik árura vonatkozó példával éljünk – a gyermekek méretének felel meg, a golfütők pedig nem olyan kidolgozottak, mint az igaziak, és könnyű műanyagból készültek. Ez az érvelés még inkább igaz a „gyermekek számára készült fürdőjátékokra”, amelyeknek nincsen „sportbeli” megfelelője.

60 Harmadszor, ami a felperes azon érvét illeti, hogy a szóban forgó árukat ugyanúgy, testi erőkifejtést alkalmazva használják, és a halmazállapotuk is ugyanolyan, el kell mondani, hogy a jelen esetben ennek nincsen jelentősége, mivel ez számos olyan áru esetében is így van, amelyeket a sporttól teljesen különböző célra használnak (kéziszerszámok, takarítóeszközök, építőeszközök, stb.)

61 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a bejelentett védjeggyel érintett áruk eltérő jellegűek, mint a korábbi védjegyekkel érintett „sportcikkek”.

62 Másodszor, az ütköző védjegyekkel jelölt áruk rendeltetését illetően a felperes arra hivatkozik, hogy azok rendeltetése azonos, mivel mindegyiket fizikai tevékenységhez és szórakozáshoz készítették. Különösen arra hivatkozik, hogy – ahogyan ez a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletben (EU:T:2013:448) is szerepel – „folyamatos átjárás” van a „sportcikkek” és a játékszerek között, főként mivel köztudomású, hogy vannak olyan „sportcikkek”, amelyeket játékra használnak, és egyes játékok is hasonlíthatnak „sportcikkekhez” (KNUT-ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2013:448, 47. pont).

63 Először is – ahogyan ez a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletből (EU:T:2013:448) is kitűnik – főszabály szerint nem áll fenn felcserélhetőségi viszony és egymást kiegészítő jelleg a 28. osztályba tartozó, „más osztályokba nem tartozó testnevelési és sportcikkek”, illetve az ugyanezen osztályba tartozó „játékbabák, játékszerek; játékok; plüssállatok” között, mivel a kérdéses áruknak eltérő a rendeltetése. Míg ugyanis a testnevelési és sportcikkeket elsősorban testedzésre szánják, a játékokat és a játékszereket főszabály szerint szórakozásra készítik (KNUT-ítélet, fenti 41. pont EU:T:2013:448, 44. és 45. pont).

64 Attól ugyanis, hogy az egyik (például a fizikai tevékenységre irányuló) rendeltetés nem zár ki egy másik (például a szabadidős) rendeltetést, és a két rendeltetés egy árun belül „összekeveredhet”, ahogyan ezt a felperes hangsúlyozza, még meg lehet határozni az áru domináns vagy más szóval „első” rendeltetését. A beavatkozó ezért jogosan jegyzi meg, hogy „használaton” azt a használatot kell érteni, amelyre az árut általában tervezik, és nem a szokatlan vagy alkalmi jellegű használatot.

65 Ebből következően a két, alapvetően különböző rendeltetésű árukategória közötti „folyamatos átjárás”, illetve átfedés még nem jelenti azt, hogy az ezen árukategóriákba tartozó, érintett áruk összessége hasonló.

66 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat szerint attól még, hogy két áru bizonyos mértékig ugyanazon igényeket elégíthet ki, az érintett fogyasztó különböző áruként érzékelheti azokat (lásd ebben az értelemben: 2008. június 18-i Coca-Cola kontra OHIM – San Polo [MEZZOPANE] ítélet, T-175/06, EBHT, EU:T:2008:212, 66. pont).

67 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélet (EU:T:2013:291) 35. és 36. pontjára utalva jogosan vélte úgy, hogy az ütköző áruk lényegében eltérő rendeltetésűek.

68 A fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélet (EU:T:2013:291) szerint ugyanis, még ha egyes „testnevelési és sportcikkek” és egyes „játékok, játékszerek és játékcikkek” esetében lehet is kapcsolódási pontot találni, hiszen vannak olyan „sportcikkek”, amelyeket „játékra” használnak, és egyes „játékok” is hasonlíthatnak „sportcikkekhez”, amennyiben az OHIM fórumai az érintett konkrét árukra és érintettségük módjára vonatkozóan nem adnak pontos meghatározást, úgy e lehetőség fennállása nem cáfolja azt, hogy ez a két árukategória alapvetően eltérő rendeltetéssel bír (BETWIN-ítélet, fenti 12. pont, EU:T:2013:291, 35. és 36. pont).

69 Még inkább nyilvánvaló, hogy a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítélettel (EU:T:2013:291) érintett „játékokhoz, játékszerekhez és játékcikkekhez” képest a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” elsősorban a használóik oktató (szavakkal, betűkkel, számokkal kapcsolatos alapismereteket közvetítő) és általános fejlesztő célzatú szórakoztatására irányulnak, amely ugyan magában foglalhatja a fizikai fejlesztést is, de nem olyan módon, hogy a testedzés lenne az elsődleges rendeltetésük. A felperes e tekintetben arra hivatkozik, hogy a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” kifejezés elsődlegesen fizikai tevékenységet foglal magában. A „tevékenység” szó azonban szellemi tevékenységet is jelölhet, és a „gyermekoktató és -fejlesztő” jelző is jól kidomborítja, hogy a jelölt tevékenység elsődleges célja nem kizárólag fizikai, hanem mindenekelőtt pedagógiai jellegű.

70 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában ezért jogosan állapította meg, hogy a „sportcikkeket” fizikai gyakorlatokkal történő testedzés céljára, a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokat” pedig a gyermekek szórakoztatására és oktatására szánják.

71 A fellebbezési tanács azt is jogosan állapította meg a megtámadott határozat 26. pontjában, hogy a „fürdőjátékok” „egyértelműen kizárólag a kisgyermekek szórakoztatására” irányulnak. Ugyanis a „gyermekek számára készült fürdőjátékok” kizárólag szórakoztatásra irányuló célja még nyilvánvalóbb, mint a gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékok” esetében.

72 Másodszor, az ütköző védjegyekkel érintett áruk – a felperes állításával ellentétben – nem konkurrens termékek.

73 A felpers többek között azzal érvel, hogy a fogyasztók könnyen összecserélhetik ezt a két árufajtát (példaként a strandröplabdát, illetve a strandröplabdakészletet hozza fel).

74 A fenti 61., 70. és 71. pontból azonban az következik, hogy mivel az ütköző védjegyekkel érintett áruk jellege és rendeltetése eltérő, azok nem cserélhetők fel egymással, és ezért nem konkurrens termékek. Mindenesetre, még ha olykor esetleg bizonyos mértékben fel is cserélhetők egymással a szóban forgó áruk, ez csak az egyik irányban érvényes: csupán a bejelentett védjeggyel jelölt egyes játékok fogyasztóival eshet meg, hogy a korábbi védjegyekkel jelölt, megfelelő „sportcikkekhez” fordulnak, ha az említett játékok ára magasabb lenne. Nyilvánvaló, hogy a „sportcikkek” fogyasztói akkor sem fordulnának e játékok felé, hogy az igazi „sportcikkeket” azokkal váltsák fel, ha a „sportcikkek” ára emelkedne.

75 Harmadszor, a Törvényszék a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) nem zárta ki kategorikusan, hogy a szóban forgó áruknak hasonló lenne a rendeltetése, hanem csupán azt mondta ki, hogy „az érintett konkrét árukra és érintettségük módjára vonatkozó […] pontos meghatározás hiányában” nem feltételezhető ilyen hasonlóság. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) szereplő ezen meghatározás nincsen kihatással az ugyenezen pontban található állítás tartalmára, miszerint a „sportcikkek” és a „játékok, játékszerek és játékcikkek” alapvetően eltérő rendeltetéssel bírnak. A Törvényszék ezzel csupán arra emlékeztetett, hogy az OHIM nem hozott fel bizonyítékot az ellenkezőjére. A fenti 55. pontból egyébként az következik, hogy a két védjegy közötti összetéveszthetőség távlati elemzését a védjegybejelentésekből levezethető áruleírásokra tekintettel kell elvégezni.

76 Mindenesetre a jelen ügyben a felperes a bejelentett védjeggyel jelölt konkrét árukra (minigolfkészletek, „wowütők”, „dzsungelkrikett”, trambulinok, frizbik) vonatkozóan bizonyítékokat terjesztett az OHIM elé. A felperes állításával ellentétben ezek alapján nem bizonyítható, hogy az ütköző védjegyekkel jelölt áruknak aznos a rendeltetése, vagy hogy egymással felcserélhetők, mivel ebből az következik, hogy a beavatkozó a gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékait szintén kisgyermekeknek szánják, ami az áruk pedagógiai és szórakoztató rendeletetését hangsúlyozza.

77 Negyedszer, azzal a felperesi érvvel kapcsolatban, hogy egyes „sportcikkek” elsődleges és fő rendeltetése a „szórakozás”, nem pedig a „fizikai gyakorlatokkal történő testedzés” (például a golfütők, a bowling, a biliárd, a dobónyilak, a frizbi esetében), meg kell állapítani, hogy a fenti 57–61. pontból következően ezek jellege eltér a bejelentett védjegy áruinak jellegétől. Az OHIM-nak nem feladata továbbá, hogy az általános „sportcikkek” kategória egészére vonatkozóan a benne foglalt egyes árukra tekintettel állást foglaljon (lásd a fenti 64. és 65. pontot).

78 Ötödször, a felperes arra is hivatkozik, hogy a szóban forgó áruknak egyértelműen közös a fogyasztói köre, nevezetesen a gyermekek, és olyan felnőttekről esetében, akik a gyermekeiknek veszik ezeket az árukat, ugyanazok a fogyasztók, akik összetévesztik azokat.

79 Meg kell jegyezni, hogy ezt az érvet, mint amely önmagában véve nem elegendő az áruk közötti hasonlóság bizonyítására, el kell utasítani, hiszen nem feltétlenül azonos vagy hasonló minden olyan áru, amelynek ugyanazok a fogyasztók a címzettjei.

80 Harmadszor, az ütköző védjegyekkel jelölt áruk forgalmazási és gyártási csatornáit illetően meg kell állapítani, hogy azok a felperes állításával ellentétben különbözőek.

81 A fellebbezési tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a jelen ügyben olyan árukategóriákról van szó, amelyeket általában szakosodott vállalkozások gyártanak és szakosodott üzletekben árusítanak.

82 Először is – ahogyan a fenti 12. pontban hivatkozott BETWIN-ítéletben (EU:T:2013:291) is – meg kell állapítani, hogy bár előfordulhat, hogy egyrészt a „sportcikkeket”, másrészt a „gyermekek számára készült fürdőjátékokat” és a „gyermekoktató és -fejlesztő foglalkoztató játékokat” ugyanazok a vállakozások gyártják, és ugyanazokon a forgalmazási csatornákon keresztül értékesítik, az ilyen

jelenségek marginális jellegűek, és egyéb bizonyítékok hiányában nem adnak alapot a Törvényszéknek annak megállapítására, hogy e két árukategóriának ugyanazok a forgalmazási csatornái (lásd ebben az értelemben: BETWIN-ítélet, fenti 12. pont, EU:T:2013:291, 38. pont).

83 Másodszor arra kell rámutatni, hogy az a tény, hogy a szóban forgó árukat ugyanazokban a kereskedelmi létesítményekben – így például nagyobb üzletekben, illetve szupermarketekben – árusítják, nem bír különösebb jelentőséggel, mivel ezeken az elárusítóhelyeken igen különböző jellegű árukkal találkozhatunk anélkül, hogy a fogyasztók automatikusan azonos eredetűnek gondolnák azokat (lásd: 2010. március 24-i 2nine kontra OHIM – Pacific Sunwear of California [nollie] ítélet, T-364/08, EU:T:2010:115, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 Harmadszor, a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem alkalmasak arra, hogy ellenkező irányba fordítsák a megtámadott határozatban foglalt következtetést. A felperes a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő, 2013. február 7-i nyilatkozatának 4. sz. mellékletében benyújtott bizonyítékokra hivatkozik, amelyek annak bizonyítására irányulnak, hogy az Egyesült Királyságban és Spanyolországban működő nagyobb üzletek a foglalkoztatójátékok mellett sportcikkeket is árusítanak.

85 A „Jarrold” és az „El Corte Ingles” típusú áruházak honlapjaira vonatkozó bizonyítékok tanúsága szerint a sportcikkeket a „fitness” kategóriában, a kültéri játékokat pedig a „játékok”, illetve a „kültéri játékok” kategóriában árusítják, amelyek bár közel állnak egymáshoz, mégis két különböző részlegnek feleltethetők meg, ahogyan erre a megtámadott határozat 27. pontjában a fellebbezési tanács is rámutat.

86 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az érintett vásárlóközönséget a németországi nagyközönség tagjai alkotják, következésképpen az áruk hasonlóságának értékelése szempontjából a más országbeli forgalmazókra vonatkozó bizonyítékok igen keveset, sőt semmit nem érnek.

87 Végül a felperes által az OHIM elé terjesztett, arra irányuló bizonyítékokkal kapcsolatban, hogy a „Nike” és az „Adidas” márkákéhoz hasonló sportszergyártók foglalkoztató játékokat is gyártanak, azt kell megállapítani, hogy ezek a játékok nem az oktató és fejlesztő foglalkoztató játékok közé, hanem a promóciós termékek körébe tartoznak, és ezek az esetek mindenképpen marginálisak, mert csak nagyon híres sportszermárkákra vonatkoznak, és nem alkalmasak azon megállapítás megcáfolására, hogy főszabály szerint az ütköző védjegyekkel jelölt árukat különböző, szakosodott vállalkozások gyártják.

88 Negyedszer, a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe az OHIM állandó gyakorlatát, amely megerősíti, hogy – legalább enyhe – hasonlóság áll fenn a „sportcikkek” és a „játékok, játékszerek és játékcikkek” között, sem pedig a német szövetségi bíróságnak a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletben (EU:T:2013:448) idézett döntését, illetve magát a KNUT-ítéletet, illetve az OHIM későbbi határozatait.

89 Az OHIM döntéshozatali gyakorlatára és az uniós ítélkezési gyakorlatra alapított érvet illetően el kell mondani, hogy a fenti 42. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag a 207/2009 rendelet alapján, és nem e fellebbezési tanácsok korábbi döntéshozatali gyakorlata alapján kell értékelni.

90 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy az OHIM köteles a hatáskörét az uniós jog általános elveivel – így az egyenlő bánásmód elvével és a megfelelő ügyintézés elvével – összhangban gyakorolni. E két utóbbi elvre tekintettel az OHIM a közösségi védjegybejelentés vizsgálata keretében köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határoznia. Az egyenlő bánásmód és a megfelelő ügyintézés elvét össze kell azonban egyeztetnie a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával. Következésképpen az OHIM előtti eljárásban részt vevő fél nem hivatkozhat előnyök szerzése végett a más javára esetlegesen elkövetett jogsértésre annak érdekében, hogy azonos határozat szülessen.

Végeredményben a jogbiztonságon és a megfelelő ügyintézésen alapuló indokok miatt a védjegybejelentések vizsgálatának szigorúnak és teljes körűnek kell lennie, és azt minden egyes konkrét esetben el kell végezni (lásd: 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EBHT, EU:C:2011:139, 73–77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 A jelen ügyben az előzőekben ismertetett okokból a fellebbezési tanács nem követetett el értékelési hibát, amikor azt állapította meg, hogy a szóban forgó áruk különbözőek. Meg kell állapítani, hogy a felperes által és a beavatkozó által hivatkozott határozatok csupán arra világítanak rá, hogy van olyan döntéshozatali gyakorlat, amely – a felperes állításával ellentétben – nem egészen koherens az OHIM-on belül.

92 Egyébiránt a felperes azon érvét illetően, miszerint az Unión belül a nemzeti védjegyhivatalok, és konkrétan a német szövetségi szabadalmi bíróság a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéletben (EU:T:2013:448) idézett „32 W (pat) 6/01. sz. ügyben” azt állapították meg, hogy ezek az áruk hasonlóak, emlékeztetni kell arra, hogy a védjegyek közösségi rendje szabályok együtteséből álló sajátos célokat követő és autonóm rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (2000. december 5-i Messe München kontra OHIM [electronica] ítélet, T-32/00, EBHT, EU:T:2000:283, 47. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a korábbi tagállami lajstromozások csupán olyan tényezőnek minősülnek, amelyeket a közösségi védjegyek lajstromozásakor figyelembe lehet venni, azonban nem lehet nekik döntő súlyt tulajdonítani (2000. február 16-i Procter & Gamble kontra OHIM [Egy szappan formája] ítélet, T-122/99, EBHT, EU:T:2000:39, 61. pont; 2001. szeptember 19-i Henkel kontra OHIM [Piros és fehér, kerek tabletta] ítélet, T-337/99, EBHT, EU:T:2001:221, 58. pont).

93 Ezenfelül, ami a fenti 41. pontban hivatkozott KNUT-ítéleten (EU:T:2013:448) alapuló érvelést illeti, a fenti 59. és 65. pontból az következik, hogy azt a jelen ügyre nem lehet átültetni.

94 Egyébiránt el kell utasítani a felperesnek a védjegybejelentés korlátozására (lásd a fenti 9. pontot) vonatkozó érveit, mivel a fentiekben kifejtett elemzésre tekintettel már nem szükséges arról határozni, hogy ez a korlátozás milyen kihatással van az áruk hasonlóságára.

– Az összetéveszthetőségről

95 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlók legyenek, és hogy az általuk jelölt áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlók legyenek. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd: 2009. január 22-i Commercy kontra OHIM – easyGroup IP Licensing [easyHotel] ítélet, T-316/07, EBHT, EU:T:2009:14, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 A felperes arra hivatkozik, hogy csak abban az esetben nem teljesül a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt lényeges feltételek egyike, és csak akkor kell a megjelölések hasonlóságának és az összetéveszthetőségnek a vizsgálata nélkül elutasítani a felszólalást, ha az adott áruk nyilvánvalóan és kétségtelenül híján vannak minden hasonlóságnak. Márpedig a jelen ügyben ez nincsen így.

97 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat jogosan ítélte meg úgy, hogy az ütköző áruk különbözőek, és világosan kimondta, hogy egyáltalán nem áll fenn köztük hasonlóság. Ezért jogosan állapította meg, hogy még a megjelölések azonossága mellett sem állhat fenn az összetévesztés veszélye, mivel nem teljesül a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásához szükséges egyik elengedhetetlen feltétel, nevezetesen az áruk hasonlóságára vagy azonosságára vonatkozó kritérium.

98 Mindezekre tekintettel a felperes által előterjesztett második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

99 Miután a felperes által kérelmei alátámasztására előadott jogalapok egyike sem volt megalapozott, a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

100 Eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

101 A fentiekben foglaltakon túl a beavatkozó azt kérte, hogy a Törvényszék a felperest kötelezze az OHIM előtti igazgatási eljárásban felmerült költségek viselésére. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 190. cikkének (2) bekezdése értelmében a feleknél a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket megtérítendő költségeknek kell tekinteni. Ez azonban nem vonatkozik a felszólalási osztály előtti eljárás során felmerült költségekre. Ennélfogva a beavatkozó az iránti kérelmének, hogy a Törvényszék kötelezze a felperest mint pervesztest az OHIM előtti igazgatási eljárás költségeinek viselésére, kizárólag azon költségek vonatkozásában lehet helyt adni, amelyek a beavatkozó részéről a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen merültek fel (lásd ebben az értelemben: 2006. január 12-i Devinlec kontra OHIM – TIME ART [QUANTUM] ítélet, T-147/03, EBHT, EU:T:2006:10, 115. pont).

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a BH Stores BV-t kötelezi a költségek viselésére, ideértve a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) fellebbezési tanácsa előtti eljárással kapcsolatban az Alex Toys LLC részéről szükségszerűen felmerült költségek viselését is.

Jaeger Van der Woude Kancheva

Wetter Ulloa Rubio

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. július 2-i nyilvános ülésen.

Aláírások